

Ale velekrok, či možná dokonce veleskok pro Bubrdli.

Každýho pesana, který k nám přijde, učím od začátku různý pravidla, dovednostě, povinnostě. Pravda, s rozšiřujícím se počtem psů, jsem ubrala na rozsahu, ale jsou prostě věci, které každý ze psů musí umět, znát a ovládat. Pro jeho, naše bezpečí, pro pohodlný soužití, proto, aby mu mozek nekrněl, tělo nekrnělo.

Základem je pochopitelně přivolání, trojkombinace sedni, lehni, vstaň (který si některý jedinkyně flekatý přejinačili na výýskook! a není boha, kterej by ji dovedl k tomu, co se po ní chce, tohle prostě nejde), čekej, zůstaň, stůj, pocem, vypadni, ven!, nesmíš a fuj (ať si moderní kynologie říká, co chce, tyhle dva povely pro mě osobně zapotřebí určitě jsou) . Další nutností je umět snést manipulaci, čekat na žrádlo. A! To nejen na to v misce.

Prostě bejt trpělivým a čekat na pokyn, že se může sežrat to, co bylo předloženo. Někdo by řekl, že je to týrání, že když už to tomu psu jednou nabídnu, tak mu to mám nechat. Enemže... ono to nejní jen tak pro nic za nic, tohle učení. Krom toho, že to psa učí trpělivosti a sebeovládání, je to taky taková bezpečnostní brzda. Představte si psa, kterej vám - v bezpečný vzdálenosti - asistuje u vaření. Já třeba psům asistenci u vaření dovoluju, pokud právě sedí, stojí, či leží, jak jim libo, v bezpečné vzdálenosti tak, aby se ani jim, ani mně nemohlo nic stát. No a tetkon! Jste nešikovný jako já, zrychlený jako já a taky vám furt něco sem tam padá, jako mně. A zde právě přichází na scénu tato psí dovednost. Zatímco pes v tomto neškolený, ale žrádla chtivý, třeba jako ty dvě ohaří mršky, vypálí a požene se pro upadnutou flákotu, či kus čehosi a může tak způsobit nějakou kolizi, tak pes řádně vyučený, to neudělá, bude čekat. A taky se pak za odměnu dočká, to ne, že ne, páč já umim ocenit.

Nu a proto tedy jako jednu z těch dovedností pilníkuju u všech a po celý život tohle čekání. Rumíček i Tali už jsou za ty roky zvyknutý a vydrží čekat se svou dobrůtkou na pelíšku dloooooooooooooooooouho a dlouho. Bubišková to zatím má na chvílilinky.

V úterý ráno mi ale asi chtěla udělat radost a předvedla svůj první neskutečnej výkon. Co výkon!! VELEVÝKON. Ráno před odchodem dávám tzv. óóčka - neboli odchodový odpustky. Ohařící ležej na pelíškách a já jim tam plesknu dingáč s komentářem "Dááávej pozooora, dávej pozooora!" - neboli, je to tvoje, ale ešče si to neber. Dooblíknů se a těsně před

vyběhnutím ze dveří, vydávám pokyn vezmi. S příchodem Bubinky jsem to musela trochu přejinačit - odpustky jsem začala rozdávat už dooblečená, protože Bubi jsem musela vést k tomu čekání, který bylo doposud velmi kraťoučký.

Enemže! V to úterní ráno jsem se zapomněla dooblíct! A už jsem měla komplet rozdáno. Ani jsem nedoufala, ani jsem nedoufala, že by něco podobného mohlo vyjít. Ale vono jo!! Bubi jen s jedním jediným napomenutím, když jsem zrovna soukala ruku do rukávu bundy a nemohla bych ji tak ani zabránit v tom, aby si dingáč uzmula, to krásně vydržela!!! JOOOOO!! BYLA VÝÝÝBORNÁ, NEJVÝBORNĚJŠÍ!! Počkala doopravdy poprvní až do konce, kdy jsem si přes hlavu přehodila ještě svou ramštajní mošničku a pak teprve řekla ono kýžené "Vezmi". Fšící tři se na dingáč vrhli jak, kdyby tejden či dva nejedli a já mohla Bubinku tak moc , ale tak moc vychvalovat, že jsem kvůli tom přišla pozdě k autu, kde už čekal netrpělivej Brtnik. Byla jsem ale tak nadšená, že jsem si toho nevšímala.

Bubrdle moje žiškavná! Radost takovou mi udělala! Jsem zvědavá, jak to bude další ráno!